

őrség ezekben a hetekben szüntette meg a vizsgálatot. A két bőröndáros persze erről nem is tudott, hiszen nem vezettek el hozzájuk a nyomok. Kitavaszkodott. Áron, aki végül egyedül utazott Peruba, mert barátja indulás előtt két nappal eltűnt, már rég hazajött, sőt, újra repülőjegyek közt keresgélt. Nyári vakációját tervezgette.

Március huszadikán Tivadar végleg megelegette a bezártságot. Agyára ment a sok állatltság a tévében. Ha viszont kikapcsolta, unatkozott. Mégis a távkapcsolóért nyúlt, és kinyomta a készüléket. Épp a Frakk ment, a vizslát ebben az epizódban mindenki elkergette, sem a pázsiton, sem a tornácon, sem a kertkapu előtt nem rágcsálhatta nyugton a csontokat. Mindenütt útban volt. Tivadar végig sem várta, mi lesz, taxit hívott, felvette fényes zöld mackófelsőjét, és bevittette magát a kerületi kapitányságra. Legjobb mindig az igazat mondani, gondolta, és ezen maga is meglepődött. Nem ezt tette. Smucig társa ellen vallott. Tudja, hogy a nagy hasú ölte meg Gergőt, csak eddig nem mert beszélni, ismételte sokadszorra is, de nem hittek neki.

– Régebben egyszer vele mentem, eladtunk egy ilyen nagy bőröndöt – ismerte el a nyomozók számára is követhetetlenül. – Többször aztán nem volt szüksége a segítségemre – hajtogatta, akárhányszor olvasták fejére a vérvádat. A szembesítésen a nagy hasú megvetően hallgatott. Tivadar ott is újra ugyanazt mondta. Elfertőződött lábát végül a rabkórházban sem sikerült ellátni. Napra pontosan a bőröndvétel után egy évvel, Gergő maradványainak exhumálása után négy-öt hónappal temették el. A bordó bordzseki nem égett el teljesen, néhány foszlányát bizonyítéktasakba gyűjtötték a helyszínelők.

Sötétben, ha zseblámpa nélkül járkálsz arrafelé, az Erdőháti úton túl, olyan, mondjuk, mintha egy kis pinát találnál a földön, az a csiga. De amíg kitapogatom, az álom óráiból rengeteg kárba vész.

Podmaniczky Szilárd

A FŐSZERKESZTŐ

Az új főszerkesztő két hete érkezett a céghez. Előtte semmit nem tudtunk róla, és később is csak annyit, hogy régen asztaliteniszezett. Vastag fekete szemüveget viselt, és úgy járt-kelt a folyosón, mint akinek még mindig jó a láb munkája. A lapindító értekezleteket pontosan kezdte, és mindenről volt véleménye; sokszor nem értettünk vele egyet. Látszott, hogy a kezdeti kisebb súrlódások után ebből komolyabb balhék lesznek. Rádásul bizonytalan időre bezárt az újság büféje, ahol esténként leitta és kifüstölte magát a társaság. Nem tudtuk hol megbeszélni a dolgokat.

Az új főszerkesztő a harmadik hét elején hívatott.

Noé, szólt a telefonba Margitka, repülőzzél a cellába.

Délután öt óra volt, a többség már hazament, csak a szerkesztők dolgoztak a kéziratokon. Egy ideig töprengtem, mit akarhat tőlem, aztán zsebre raktam a cigit, és lementem a cellába.

A cellának olyan ajtaja volt, amin képtelenség kopogni: mindenütt puha műbőr. Kivéve a kulcslyuk körüli fémkeretet. Megzörgettem. Nem jött válasz. Úgy hallottam, telefonon beszél valakivel.

Na, pá, picinyem, mondta Margitka, majd holnap mindenről részletesen. Nyakába kötötte a kendőjét, csak a vastag parfümjé maradt utána.

Csend lett. Egészen pontosan hallottam, miről beszélnek odabent. Nem akartam tudni róla. Az ablakhoz léptem, a keretre támaszkodva bámultam az alkonyathoz készülő fényeket.

Jó, rendben, mondta a főszerkesztő, én is viszem a szerbemet.

Ma volt az első nap, hogy bekapcsolták a központi fűtést. A kezem kihűlt, a radiátor ormóttan bordáit simogattam. Kinyílt a cella ajtaja.

Margit, kérdezte a főszerkesztő.

Már elment, válaszoltam.

Akkor hozzá kávé az automatából.

Ma én már nem, késő van hozzá, mondtam, előbújtam a poros csipkefüggöny mögül. De neked hozok, ha gondolod.

Kösz, a Margité jobb. Na, gyere!

Beléptem a cellába. Mintha a levegő derékmagasság fölött áporodott, az alatt kristálytisztá lett volna. Az ablak résnyire nyitva állt a tárgyalóasztal mögött.

Foglalj helyet, mondta. Leültem az asztalfőre.

Két poharat és egy üveg whiskyt vett elő. Töltött. Kicsit korai, akartam mondani, de már túl voltunk a koccintáson. Nem ittam ki fenéig. A sajátját újratöltötte.

A helyzet az, hogy rohadtul egyedül érzem magam ebben a városban.

Két hét nem nagy idő, majd beleszoksz, adtam az okosat.

Nem ismerek senkit, csak azt a pár fejest, akiket bemutattak.

Kényelmetlenül éreztem magam, kiittam a poharam. Töltött.

Én se ide születtem, de meg lehet szokni gyorsan.

Hány éve élsz itt, kérdezte.

Számolni kezdtem, de a kisebb kihagyások miatt nem tudtam pontosan megmondani.

Olyan tizenvalahány, mondtam. A széken följebb csúsztam, és láttam, hogy üres az íróasztala. Se egy papír, se egy toll. Csak a számítógép csillagzaporos képernyője. Mivel foglalkoztál azelőtt, kérdeztem.

Fölvette a zakóját, és elindult az ajtó felé.

Gyere, igyunk egy sört valahol!

A Pokol bárba mentünk. A legutálatosabb hely, ahol dohszag, füst és az állandóan fölmosott mellékhelyiség hideg klórszaga keveredett. Máskor három perc után könnyen el tudok beszélgetni azzal is, akit sose láttam, de most valahogy nem ment. Nem értettem a helyzetet. Legfeljebb inni lehetett vele, de beszélgetni nem. Gondoltam, megkérdezem, mennyi a fizetése. Hiába tegeződtünk, ő maradt a főnök. Ez így nem megy.

Gyorsan legurítottam az első sört, és a lapról kezdtem beszélni. Kellene egy jó hétvégi melléklet. Az embereknek elégük van a hírhajszából, hétvégén egy kis nyugi jöhetne.

Nem egészen így gondolom, Noé, mondta, és ezzel végleg vakvágányon találtam magam. Mit tudsz te arról az újságírásról, amivel pénzt lehet keresni?

Ezt hogy érted?

Minden hírnek pénzbeli értéke van, Noé. Erről mit tudsz?

Néztem az üres söröskorsót, aztán a pincérnőt lestem, hogy rendeljek egy újabb kört. Kínosan éreztem magam, hogy a nagyvonalú elképzeléseimet egyetlen mondattal elintézte a főszerkesztő. Aztán eszembe jutott egy történet.

Úgy három éve, mondtam, és intettem a pincérnőnek, elhívtak valami iskolai balhéra, ahol egy apuka egészen más véleményen volt, mint a többi szülő. Szerinte adományokból kell megépíteni az új tornatermet. Miután meghallgattam a szülőket, négy szemközt maradtam az apukával. Nem sokat mondott, magát ismételte. Meg kell épülnie stb. Levette a karlancát, és az ingem zsebébe csúsztatta. Én meg kivettem, és visszaadtam neki. Föl voltam háborodva.

Ugyan, Noé, ez kispálya.

Akkor mi a nagy, érdeklődtem.

Napi tíz. És röhögött.

Micsoda? Napi tíz karlanc?

Már egészen biztosra vettem, hogy más fából faragtak bennünket.

Én nem tudom ezt így, mondtam, és egy újabb kört rendeltem.

Sokáig hallgattunk, csak ittunk. Az orromat marta a füst, nem volt kedvem rágyújtani se. A főszerkesztőnek meg-meglődült a feje, láttam rajta, hogy magában beszél. A szeme forgott, a haját ötpercenként újraigazította.

Mennyi a fizetésed, kérdezte.

Kétszáz, számlára.

Kispálya, mondta. Ezért mennyit is melózol?

Havi hatvan flekk.

Én azt mondom neked, ha fél éven belül nem rúgatsz ki, és nem leszel te a főszerkesztő, akkor hagyd itt a picsába az egészet. Nem éri meg, Noé!

Elborított az indulat, és elindítottam a bal öklömet, hogy szétcsapom az arcát a falon.

Nem éri meg, ismételte.

A kezemből kiszállt az erő, és mintha utánoznám, hátrasimítottam a hajamat.

Nem tartana sokba, hogy kicsináljalak, mondtam, és már méterekről hallottam a hangom, valahonnan mögülem beszéltem.

Akkor kezdj bele, mondta, előrehajolt, és megfogta a vállamat.

Tökéletes helyzet volt, hogy lefejeljem. Túl tökéletes. Átöleltem. És ezzel a mozdulattal lerántott a székről. A földön azonnal elkaptam a nyakát, és hátrafesztettem a fejét. Nem éreztem ellenállást.

Ez berúgott, mondta a pincérnő, a homlokára tette az ujját, mint aki gondolkodik. Hívjak taxit?

Várjon egy percet, magához fog térni.

A hóna alá nyúltam, és fölültem a székre. A testét meg bírta tartani. A tekintete homályos volt, már nem beszélt magában. Bólintottam a pincérnőnek, aki hozta a számlát.

Egyedül nem bírtam volna fölvenni a főszerkesztőt, a taxis lejött a Pokol bárba. Volt nálam egy sapka, amit úgy húztam a fejére, hogy eltakarja az arcát. Mégiscsak a főszerkesztő.

Előkerestem Margit számát, a főszerkesztő címét a naplójából olvasta be.

Hogyhogy a naplódban van?

Így a biztos. Mindent fölírok. Ezt is. 21 óra 47 perc. Noé hazaviszi a főszerket. Csók.

A taxis egész úton nem szólt semmit. Mondani akartam, hogy ne haragudjon a fuvarért, de úgy voltam vele, megfizetem. Kispályán, de megfizetem. A fejem hirtelen kitisztult, ura voltam a helyzetnek. Mintha valami nagy ajándékot vinnék haza a főszerkesztő családjának. Egy nagypályát. Minden addig ér valamit, amíg kimondod, Noé, ezt jól jegyezd meg, mondtam magamban, de tudtam, ez az állítás is csak a ma estére vonatkozik.

A taxi megállt a ház előtt, a sofőr segített kiemelni a testet, aztán magamra hagyott. Becsöngettem.

A felesége fehér pizsamában jött ki a kapuhoz, a bal melle fölé varrt zseben egy hímzett elefánt emelte magasba az ormányát. A nő csinos volt, és nagyon alulöltözött.

Be tudja hozni, kérdezte.

Persze.

Egyáltalán nem volt meglepve. Kitérta a bejárati ajtót, amin behúztam a férjét, és megálltam az előszobában. A nő két mozdulattal szabadabbá tette az utat a hálószoba felé, kérdeznem sem kellett, hová vigyem.

A hálóban ledobtam az ágyra, a felesége lehúzta a cipőjét. Én kimentem a nappaliba, szétnéztem. Női kéz végezte a lakberendezést.

Úgy voltam vele, nem várom meg, amíg megköszöni, a kijárat felé indultam.

Várjon egy pillanatot, mondta közvetlen közélről. Megtorpantam, és összehúztam magamon a zakót. Újra körülnéztem. A nappali asztalán egy üres pohár feküdt, olyan, amiből régen likórt ittak a nagyszüleim. Kis fekete kosárka fonta be a pohár alját. Éreztem a likőr ízét. És valami megfoghatatlan otthonosságot.

A nő kihozta a férje cipőjét, az előszobába vitte.

Miért nem ül le, kérdezte. Igyon velem valamit!

Nem is tudom, mondtam, és most valóban azt éreztem, hogy iszonyatosan kispályás vagyok. Ha most leülök, gondoltam, nem fog jólesni egyhamar fölállni.

A nő elővett egy üveg Hennessyt és egy poharat.

Szereti?

Bólintottam. Úgy töltött, mint aki valami csodaelixír hatását szeretné kipróbálni rajtam. Hol rám, hol a pohárra nézett.

Csin-csin, szia, mondta.

Ismét bólintottam, nem volt erőm a közvetlenséghez. Ha átlépek a határokat, ismerem magam, akkor nincs visszaút. A kis elefánt békésen üldögélt a melle fölött.

A férjem kollégája vagy, kérdezte.

Ismét bólintani akartam. Ittam a Hennessyből, ami megoldotta a nyelvemet.

Ja, kolléga. Dumáltunk a Pokol bárban. Szerintem csak fáradt. Húzósnapok voltak. Mentettem a főnököt, de a nő föl húzta a vállát, nem érdekelte.

Noé, mondtam, és előrenyújtottam a kezem.

A főnök feleségét Enikőnek hívták, ötvenhét kilót nyomott, és százhetvenkét centiméter magas volt. Gyerekkorában sportolt, aztán fölvettké a zeneművészetire, de nem tetszett neki a sok meló.

Közben változtam meg, érted? Egyik hónapról a másikra. Addig mindent odaadtam volna, hogy a nagy színpadokon simogassam a fekete zongorát. Aztán egyszer csak elmúlt.

Mert beleszeretett ebbe a férfibá, aki két hete a főszerkesztőnk. Enikő maga alá húzta a lábát a fotelben, a lábujjaival klimpírozott. Előrehajoltam, és odatartottam a tenyerem.

A lábujjaiddal is tudsz zongorázni?

Most mit játszom, kérdezte, és egész sor billentyűt lenyomott a tenyeremen.

Stravinskynak hallom, mondtam. A lába meleg volt, mintha most jött volna a zuhany alól. Percekig klimpírozott a tenyeremen. Tudtam, hogy innen nincs visszaút.

Suttogásra ébredtem. Neszekre. Egy kevés fényre. A levegőben pirítósz illata szállt. Megismertem a vázát a szekrény tetején, az ágyban feküdtem a nappaliban. Kihúzható ágy nagy takaróval. Benéztem a takaró alá. Kék csíkos pizsama volt rajtam, félig kigombolva. Nyilván a főszerkesztő pizsamája.

Az első gondolatom az volt, hogy azonnal el kell tűnnöm. Benyúltam a lábam közé. Nedves volt és csatakos, félig megszáradt szőrzettel. Föültem az ágyban, hogy megkeressem a ruháimat.

Jó reggelt, futott át a nappalin a főszerkesztő, a nyakkendőjét igazgatta, és eltűnt a konyhában.

Mi van, ma nem borotválkozol, kérdezte Enikő.

Ma kemény napunk lesz, megy hozzá a borosta, mondta a főszerkesztő.

A ruhámat nem láttam sehol. És fogalmam sem volt, merre induljak el. Legalább a cipőmet látnám.

Noé, kérsz kávét, kiabált Enikő.

Bólintottam, és magam köré csavartam a takarót.

Az éjszaka már hideg volt, mondta a főszerkesztő, és megállt az ágytól jó messze, hogy egészében szemrevételezze a körülöttem lévő csatateret. Összebb húztam magamon a pizsamát. A pizsamáját.

Bejössz az értekezletre, kérdezte.

Nem tudtam mit felelni. Vagyis azt, hogy persze, be.

Kijöttek a gyerekek, és fölmásztak mellém az ágyra.

Niki és Balázs, mondta Enikő, és hozta a kávét nagy csészében. Ne ugráljatok, gyerekek, Noé bácsi így nem tudja meginni a kávéját.

A főszerkesztő a mandzsettájával pizmogott, és időnként ránk nézett. Enikő leült mellém az ágyra. Zavarba ejtően finom illata volt, sugárzott belőle a melegség. Éreztem a bőrömön.

Ízlik? Én általában csak olasz kávét iszom, mondta.

Ittam egy kortyot, és a habot szétkentem a számon a nyelvemmel. Az elefántra néztem a melle fölött. Olyan volt, mint tegnap este, csak most kisebbnek láttam. Vagy messzebről. Az egyik gyerek hangosan szuszogott a hátam mögött, és hullámokat rajzolt a hátamra. Vagyis az apja pizsamájára.

Hozok egy kis gyümölcslevet is, mondta Enikő, biztosan jólesne.

Kösz, elég a kávé. Enikő nem mozdult. Olyanok voltunk, mint egy család. Mind a négyen pizsamában.

Hányra viszed a gyerekeket, kérdezte a főszerkesztő, fölkapta a zakóját, és elindult az ajtó felé. Meg sem várta a választ, megállt az ajtóban, és a szemembe nézett. Odabent találkozunk, Noé!

Oké, mondtam, és kiittam a kávémat.